

Aan het Ministerie van Justitie en Veiligheid

Betreft: Bezwaarschrift tegen het wetsvoorstel tot strafbaarstelling van “verheerlijken van terrorisme” en “openbare steunbetuiging aan terroristische organisaties”

Geacht College,

Bij deze maak ik bezwaar tegen het voorliggende wetsvoorstel tot strafbaarstelling van “het verheerlijken van terroristische misdrijven” en “het in het openbaar betuigen van steun aan terroristische organisaties” (artikelen 132a–132c Wetboek van Strafrecht). Daarmee wens ik mijn bezwaren als volgt te motiveren:

1. Vage en willekeurige begrippen

De kernbegrippen, zoals verheerlijken en openbare steunbetuiging, zijn onvoldoende zorgvuldig gedefinieerd in het voorstel. De toelichting verschaft nauwelijks juridisch houvast om exact te bepalen wanneer een uiting binnen de strafbare grenzen valt. Dit gebrek aan duidelijkheid leidt tot aanzienlijke rechtszekerheidsproblemen voor burgers, opsporingsinstanties en rechters, en maakt willekeurige handhaving mogelijk.

2. Ontbrekende neutraliteit van begrippen als “terroristische organisatie”

Het begrip terroristische organisatie verwijst in het voorstel naar lijsten van de Europese Unie en Nederlandse sanctieregelingen. Het is echter onduidelijk hoe neutraal en objectief deze definities zijn, wat risico's met zich meebrengt voor ongerechtvaardigde aanvallen op uitingen die niet politiek of ideologisch bedoeld zijn.

3. Proportionaliteitsvraag: “kanon op een mug”

De voorgestelde strafrechtelijke aanpak lijkt disproportioneel ten opzichte van beschikbare alternatieven. Bestaande strafrechtelijke instrumenten zoals opruiing (artikel 131 Wetboek van Strafrecht), groepsbelediging (artikel 137c Wetboek van Strafrecht) en voortzetting van een verboden organisatie (artikel 140 Wetboek van Strafrecht) zijn reeds effectief om schadelijke uitingen te bestrijden. Nieuwe strafbepalingen in dezelfde sfeer verhogen het risico dat het strafrecht onnodig wordt ingezet voor symbolisch of politiek geladen gedrag dat al via civielrecht of bestaande strafbepalingen adequaat te reguleren is.

4. Proportionele inperking van de vrijheid van meningsuiting

Het wetsvoorstel beperkt de vrijheid van meningsuiting zoals beschermd onder artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Provocerende of controversiële uitlatingen zijn toegestaan, zolang zij niet direct aanzetten tot geweld. Door nieuwe strafbare feiten te introduceren, wordt een bredere en potentieel uitsluitende toepassing gecreëerd, zonder noodzakelijke duidelijke grens.

5. Voldoende bestaande wettelijke instrumenten

Zoals hiervoor aangegeven, zijn er al voldoende wettelijke middelen om problematische uitingen strafrechtelijk te vervolgen. Het toevoegen van nieuwe artikelen brengt het risico met zich mee dat het strafrecht zich richt op expressieve handelingen die eerder een kwestie van publieke discussie of civielrechtelijke regulering zouden zijn — een overkill die de rechtszekerheid en legitimiteit van het strafrecht schaadt.

Conclusie:

Het wetsvoorstel is onvoldoende juridisch afgebakend, schiet disproportioneel ver over de benodigde toepassing, en vormt een onnodige uitbreiding van het strafrecht, met risico's op willekeur en onbedoelde inbreuk op de vrijheid van meningsuiting. Derhalve verzoek ik u het voorstel geheel of gedeeltelijk in te trekken, dan wel ernstig te herzien met nadruk op legaliteitsbepalingen, afbakeningen en proportionaliteitsbeginselen. Daarbij zij opgemerkt dat er veel overeenkomsten bestaan tussen dit voorstel en de initiatiefwet van de Tweede Kamer om ondermijnende organisaties bestuurlijk te verbieden. Deze initiatiefwet, gericht op criminele motorbendes, is in mei van dit jaar door de Eerste Kamer verworpen.